

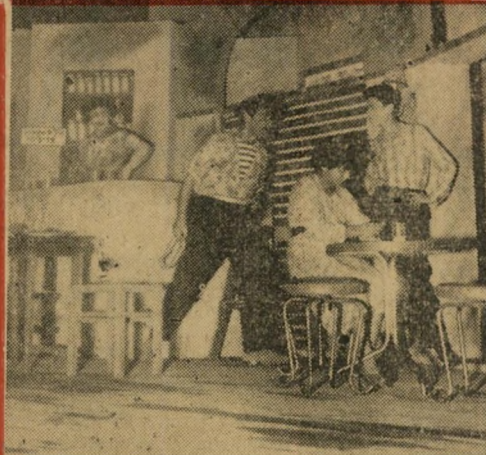

צ'קה אדון אהובה

מאת יהושע כר-יוסף • מוצג ב"המטאטא"

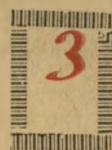
כדי לקבוע פגישה עם השר, מצליחים סוף סוף תנחום וזרח לבקר בבית מזכירי שחורי פוגשים באשתי (חינה רוזנבסקה) שהיתה פעם חברה בקיבוצו של תנחום ומספרת בגעגועים על המים היפים ההם. עם זאת היא חושבת לשגוע את הצעת תנחום שהיא ובעלה יצטרפו להתיישבות שהוא מקים: "ומי ייצג את המדינה?" כדי לייצג את המדינה כראוי, הקים הזוג שחורי דירה שעלתה 18500 ל"י והציג ציוד ברז פסיפון, שני מקררים חשמליים ושאר צורכייצוג. היא שולחת את תנחום לירושלים ויחד איתו גם את זרח, אשר טרם נואש מתקוותו להיפגש סוף סוף עם השר ול-השיג את המשרה המיוחלת.

התור הענקי המתקבץ בתחנת האוטובוסים של המע"ב, ברה, אי-שם בארץ (למעשה), נדחס כולו לאוטובוס ה"ראשון" ורק לאיוצ'ה מעטים נשארים בחוץ. ביניהם: תנחום (בצלאל לונדון), קיבוניק חתיק שמאס בנוחיות המתפשטת במשקו במקום החלוציות הטהורה, וזרח גרינ"שטיין (נתן וולפוביק), עולה חדש, המחפש משרה. כשהוא שומע מפי תנחום (למטה) את משאת נפשו, לצאת בראש חבורה של עולים חדשים להתיישבות כנגב, הוא חושב איתו למטורף. אולם דעתו משתנה כשהוא שומע כי לצורך זה נוסע תנחום להיפגש עם שר בישראל ידיו מנוער, זרח מתלהב, מקווה לפגוש בשר ולהשיג את הפרוטקציה הנכספת.

בגלל חוסר עבודה הגונה, נכנעים כמה מבני המע"ברות לפיתוי אלבר (יעקב טימן), שליחו של הארכי שודד ורועה הזונות הנערץ ג'וקו, אחרי הפיתויים הלכת גם התימניה הצעירה שושנה (אילנה דימול), שאלבר מבטיח לה כי תקבל עבודה כרקדנית בבית-קפה: "200 לירות לחודש עם אוכל טוב". בבית-קפה יפואי בפוקסק מחכה אילנה לבואו של ג'וקו הגדול, המכונה כאן בשם-הסתרים "טרקטור". אלבר, המספר בזמנו כי "עוד נגבים פי שש / גדולים ממני יש, / אך ההבדל שהם יושבים לבסח... / אותם אינם אוטרים / אותם אינם חוקרים / מניין וכיצד השיגו עושר? / אבל אצלי אין סוד / הכל גלוי מאד / הלואי ורק למדו אצלי קצת יושר...". מסביר לשושנה כי הסימן המוסכם של "הטרקטור" יהיה תחבושת על המצח וילווה אותו אדם נמרץ קיבה.

מחוסר אוטובוס יוצאים השניים ברגל ("כדי לחוות בינתיים בהדר זיחה של ארץ החמדה"), פונים לפי דרישת תנחום לביקור במע"ב ברה על אם הדרך. במעברה שורר חוסר עבודה ובין העולים רבה ההתמרמרות על סגירת הלשכה. השניים מגיעים באמצע הפגנה סוערת ("להם! עבודה!") ונחשבים בטעות על-ידי המפגינים ל"ממזרים מהלשכה המרכזית". הרושם מתגבר עוד כאשר תנחום מתחיל לגאום בשבת העבודה, ביצטט בהרחבה את אהרון דוד גורדון ויוסף היים ברגל. העולים מסכימים אתו כי רב ערכה של העבודה ששכרה בצידה, אולם כאשר מתברר להם כי אינו נותן עבודה, הם מתנפלים עליו ומכים אותו נמרצות. תנחום מצדיק עליו את הדין: "אשרינו ואשרי עצמו ש ש לו בנים בעלי ידיים פרולטריות מלאות און ועוצמה!"

לאותו בית-קפה נקלעים לארוחה ולמנוחה קצרה תנחום וזרח, אשר טרם הצליחו להגיע עד השר. לאחר התקרית במעברה מעטרת ותחבושת את ראשו של תנחום, וכך בטוחים הכל כי הגיע "הטרקטור" בכבודו ובעצמו. ללא שאלות מיותרות מגישה להם בעלת-המסעדה בשר צלוי, משקאות חריפים ושאר מטעמי השוק השחור ואילו שושנה ניגשה לשאול בדבר העבודה. תנחום, חסיד גדול של רעיון העבודה, נכנס להתלהבותו הרגילה, מסביר לה את תורתו של גורדון לפיה אין עבודה ראוייה לשמה ללא אהבה. את ההערות הללו מפרשת שושנה כרמז מגונה על הנדרש ממנה, מחליטה לנטוש את ההזדמנות המפוקפקת. להצטרף לידו דחה מלכה לה לעבודת משקיבית. לפתע עורכת המשטרה פשיטה על הקפה, אוסרת את הזוג ב"ש" של ג'וקו ועוזרה אך רק לרגע.

למראה דוכן הנאומים הריק אין תנחום יכול לכבוש את יצרו, יוצא בנאום חריף המזהיר את הח"כים כי סבל העולים והתמרמרותם מהחיים "פצצה" מסוכנת למדינה. למשמע המלה "פצצה" עטים עליו שוטרי הכנסת, מכניסים אותו לבית-הסוהר. אולם דווקא בין החומות מצליח הוא למצוא אוזניים קשובות לרעיונו, מארגן את האסירים להתיישבות. הרעיון לובש ממשות כאשר לפתע בא לבקרו ידידו השר (יוסף אוקסנברג), מבטיח את כל הסיוע. גם זרח קופץ על המציאה משוחח עם השר על משרה שמנה, מאבד בן רגע את כל תקוותיו כשמתברר כי לפני חצי-שעה, בישיבת הקואליציה, בוטל המשדר והשר איננו עוד שר והוא עומד להצטרף בעצמו למושב החדש. בלית ברירה מחליט זרח לצאת בעצמו לכפר, לשאת שם לאשה את מלכה לה שלו. העתיד נראה וורוד.

